

— На гърба си носеше цѣлъ габровски покривъ; главата му прилича на страшенъ змей; краката му се свѣршватъ съ дяволски нокти; опашката му прилича на колъ, а очитѣ му не забѣлѣзахъ, защото се уплашихъ отъ дяволскитѣ му нокти.“

Всички момчета съ внимание изслушаха разказа на бай Марка и цѣкаха съ устни, въ знакъ на голѣмо очудване.

— Има ли друго още да ни разкажешъ за чудовището? запита едно момче слѣдъ горния разказъ.

— Нѣма, отговори бай Марко и ги подкани да си вървятъ.

Изъ пѣтя всѣко момче си мислеше, какво ли може да бѣде това страшно водно животно. Най-послѣ едно отъ тѣхъ се изсмѣ съ гласъ и каза:

— А бе, другари, това е цѣла костенурка, а ние сме седнали да се чудимъ още, какво ли е това чудовище.

— Наистина, много прилича на нея, добави друго и рѣшиха да се върнатъ при воденицата, за да я уловятъ. Всички се опѣтиха къмъ вира, само бай Марко си отиде въ село, защото го бѣше още страхъ отъ страшното чудовище.

Слѣдъ малко младитѣ момчета се намѣриха при воденицата и видѣха дрѣжката на вѣдицата да се шава ту къмъ брѣга, ту къмъ срѣдата на вира. Слѣдъ нѣколко несполучливи опити едно момче сполучи да улови дрѣжката на вѣдицата и я измѣгна на сухо съ чудовището заедно. . . Всички взеха да се смѣятъ съ бай Марковото чудовище и да си играятъ съ него. То бѣше една голѣма водна костенурка, която занесоха на бай Марка, за да си види чудовището.